

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **A. Z.**, narozený „X“,
státní příslušnost Pákistánská islámská republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-111/LE-LE05-HA12-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-111/LE-LE05-HA12-2018, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jeho výroková část není dostatečně konkrétní a určitá, v čemž spatřoval nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Zdůraznil, že obsáhle popsal důvody, které jej vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, avšak žalovaný řádně neodůvodnil, proč shledal azylový příběh žalobce nerelevantním. Napadené rozhodnutí v tomto směru podle žalobce odporuje správnímu řádu a aktuální judikatuře.
3. Podle žalobce žalovaný jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany posoudil zcela nedostatečně. Žalobce konstatoval, že závěry žalovaného týkající se udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu svědčí o nezájmu žalovaného náležitě posoudit důvodnost žádosti a o nepochopení tohoto institutu. Uvedl, že naplnil azylově relevantní důvod pronásledování z důvodu náboženských. K útěku z vlasti jej vedla skutečnost, že navázal vztah se ženou, která patří k většinové sunitské větvi, přičemž žalobce vyznává šiitskou větev islámu. Poukázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem Vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81.
4. Žalobce připomněl, že ve správním řízení opakovaně poukazoval na složitou životní situaci jeho rodiny. Zdůraznil, že jeho výpověď i nashromážděné podklady opatřené žalovaným potvrzovaly znevýhodnění a utlačování šiitské menšiny v jeho zemi původu. Domníval se, že tak splňuje podmínky zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
5. Posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany ze strany žalovaného svědčí podle žalobce o nepochopení tohoto druhu mezinárodní ochrany. Žalobce shledal vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu v tom, že v jeho vlasti mu hrozí persekuce ze strany většinové náboženské skupiny v podobě pronásledování či jednotlivých útoků, které mohou skončit jeho smrtí. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl. Popřel oprávněnost námitek, které podle něj neprokazují, že porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí s tím, že řádně zjistil skutečný stav věci a žalobcem uvedené důvody a tvrzené skutečnosti dostatečně posoudil. Uvedl, že výroková část napadeného rozhodnutí byla řádně konkretizovaná a účastníci správního řízení byli specifikováni podle požadavků správního řádu. Žalovaný zrekapituloval obsah správního spisu a konstatoval, že žalobce ve správním řízení neuvedl, že by mu ve vlasti hrozilo pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný nepopřel složitou náboženskou situaci v Pákistánu, nicméně v případě žalobce šlo o ryze osobní spor, v němž mohla hrát roli náboženská odlišnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V této souvislosti žalovaný odkázal na § 2 odst. 6 zákona o azylu, v němž je uvedeno, že původcem pronásledování je zásadně veřejná moc. Je-li původcem pronásledování soukromá osoba, pak je důležité, zda veřejná moc je, či není schopná zajistit dané osobě ochranu před pronásledováním. Trval na tom, že toto nebyl případ žalobce. Připomněl rovněž rozpory ve výpovědi žalobce, a že žalobce soustavně porušoval právní předpisy Evropské unie, neboť opakovaně neoprávněně vstupoval a pobýval na území států Evropské unie a České republiky. Z jednání žalobce bylo podle žalovaného zřejmé, že chce v nelegální cestě pokračovat, a to do Německa. Zdůraznil, že legalizace pobytu nezakládá relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

Správní spis

7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 16. 6. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Prohlásil, že v místě jeho bydliště docházelo ke střetům mezi sunity a šíity. Vyhrožovali mu zatím, byl několikrát napaden, a proto zemi původu opustil, aby mohl v České republice požádat o udělení mezinárodní ochrany. Dne 10. 7. 2018 poskytl údaje potřebné k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Pákistánu, náboženského přesvědčení muslim - šíita, nikdy nebyl členem politické strany, ani nebyl nijak politicky aktivní, cítí se zcela zdravý, je svobodný a bezdětný. V červenci 2017 z Pákistánu nelegálně vycestoval do Íránu. Dostal se do Turecka, kde strávil asi 3 měsíce. Člunem přešel do Řecka, přičemž třikrát ho chytila policie a vrátila ho do Turecka. V Řecku zůstal asi 8 měsíců, pracoval tam. Domluvil se na převozu do Makedonie a Srbska, kde strávil asi 3 týdny. Následně ho afghánský převaděč posadil do kamionu, který ho měl odvést do Německa, ale skončil v České republice. Jako důvod žádosti o azyl uvedl, že měl sunnitskou přítelkyni. Její rodina byla proti jejich vztahu a vyhrožovali mu smrtí.
8. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 7. 2018 žalobce uvedl, že Pákistán opustil v červenci 2017 a od té doby tam nebyl. Z Pákistánu odjel bez víza a jeho pas zůstal v Istanbulu. Pákistán opustil urgentně, nemohl žádat o víza. Domníval se, že v Evropě bude v bezpečí. Cestu si zaplatil prodejem majetku, jeho cílem bylo Německo nebo Francie, které přijímají hodně uprchlíků. V Řecku o mezinárodní ochranu nepožádal, neboť by mu hrozila deportace do Pákistánu. Důvodem, proč opustil Pákistán, bylo, že je šíita a jeho přítelkyně byla sunnitka. Její rodina byla proti jejich vztahu a pošťvali proti němu další lidi. Po útoku sunnitů dne 1. 6. 2017 se obrátil na policii. Proto prodal svůj majetek a odjel do Karáčí, kde byl v kontaktu se svou přítelkyní, která mu sdělila, že jeho život je ohrožen. Jiné problémy v zemi původu neměl. Po svém zadržení Policií České republiky se bál říci, že k opuštění vlasti jej vedly náboženské důvody, neboť mu řekli, že budou kontaktovat Pákistánské velvyslanectví kvůli dokladům. Usadit se v jiné části Pákistánu nemůže, protože by neměl práci, neměl by kde bydlet, všechno prodal. V Německu má bratra, ale nejsou v kontaktu. Na podporu svých tvrzení předložil oznámení, které po útoku na jeho osobu podal na policii a lékařskou zprávu z ošetření po útoku. Obě listiny byly v jazyce urdu. Žalovaný si zajistil jejich překlad. Šlo o podání oznámení o fyzickém útoku dne 3. 6. 2017 a lékařském ošetření žalobce.
9. Žalobce několikrát žádal o povolení opuštění pobytového střediska na dobu více jak 15 dní. Dne 9. 7. 2019 se žalobce nedostavil k seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, ačkoliv k němu byl řádně předvolán (žalovaný zaslal předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na adresu jím ohlášeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a povoleného pobytu). Správní orgán žalobci doručoval na adresu uvedenou v žádostech o povolení opuštění pobytového střediska na dobu více jak 15 dní. Podklady pro rozhodnutí mimo jiné zahrnují opis rejstříku trestů ze dne 14. 6. 2019, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2017 v Pákistánu ze dne 16. 7. 2018, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o svobodě vyznání v Pákistánu za rok 2017 ze dne 29. 5. 2018, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Pákistánu za rok 2018 ze dne 13. 3. 2019, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Pákistán, údaje o zemi za rok 2018, informaci Australské vlády o ekonomické situaci v Pákistánu a šlitech ze dne 20. 2. 2019, informaci Ministerstva zahraničních věcí o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu po návratu do vlasti ze dne 17. 5. 2019, a informaci OAMP – Pákistán, bezpečnostní situace v zemi, ze dne 24. 5. 2019. Žalobce uvedl, že se s obsahem podkladů chce seznámit, žalovaný mu k tomu stanovil lhůtu do 10. 5. 2018. K doplnění podkladů, ke zdrojům informací a způsobu jejich využití uvedl, že se vyjádří ve stanovené lhůtě.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností udělit žalobci mezinárodní ochranu dle § 12 písm. b), § 14 či § 14a zákona o azylu.
14. Soud k tomu uvádí, že žalovaný v rámci svých úvah vycházel zejména z informací poskytnutých samotným žalobcem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v protokolu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o pohovoru k této žádosti. Žalovaný si jako podklad svého rozhodnutí vyžádal též informace z Cizineckého informačního systému a zprávy týkající se bezpečnostní situace v Pákistánu. V napadeném rozhodnutí se pak žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu, kdy postupným vyloučením jednotlivých zákonných důvodů dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný vypořádal s informacemi zjištěnými z opatřených podkladů pro rozhodnutí a s tvrzeními žalobce a v němž podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel, vyhodnotil soud jako naprosto dostatečné (přezkoumatelné) a plně odpovídající požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. O dostatečném odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ostatně svědčí i jeho rozsah (17 stran). Námitky žalobce, že žalovaný řádně neodůvodnil, proč shledal azylový příběh žalobce nerelevantním, a že napadené rozhodnutí v tomto směru odporuje správnímu řádu a aktuální judikatuře, proto soud shledal zcela nedůvodnou.

15. K namítané neurčitosti výrokové části napadeného rozhodnutí soud předesílá, že podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu platí, že „[v]e výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.“ Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje autoritativní řešení otázky, která byla předmětem řízení před správním orgánem, neboť je v ní uveden předmět řízení (o udělení mezinárodní ochrany), označení účastníka řízení (žalobce) i výčet ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu). Výrok žalobou napadeného rozhodnutí tak splňuje veškeré náležitosti požadované správním řádem. Námitka žalobce je nedůvodná.
16. Soud poukazuje na to, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že nebyl nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace, ve vlasti se neúčastnil jakýchkoliv aktivit politického charakteru, nijak se veřejně politicky neangažoval a neměl ve vlasti v této souvislosti žádné problémy s pákistánskými orgány či bezpečnostními složkami. V případě žalobce tudíž nebyly dány žádné důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný tudíž legitimně uzavřel, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti.
17. Žalobce však ve správním řízení tvrdil, že je šíita, jeho přítelkyně je sunnitka a že většina obyvatel Pákistánu jsou sunnité, a proto se obává nepřátelských vztahů. Dále uvedl, že byl napaden ze strany příslušníků sunnitské větve islámu. K těmto svým tvrzením žalobce žalovanému doložil lékařskou zprávu ze dne 3. 6. 2017 o jeho ošetření a prvotní zprávu o vyšetřování z téhož dne. Nutno v této souvislosti zdůraznit, že napadení žalobce a jeho přítele měly dle samotného tvrzení žalobce provést výhradně soukromé osoby. Žalobce tedy nijak netvrdil, že by se na napadení jeho osoby jakýmkoli způsobem podílely státní orgány. Soud dále uvádí, že prvotní zpráva o vyšetřování svědčí o tom, že se žalobce obrátil na policii v zemi původu, která incident ze dne 1. 6. 2017 řešila. Dle soudu přijetí oznámení o napadení žalobce pákistánskou policií tak prokazuje, že žalobce měl možnost v případě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

potřeby obrátit se s žádostí o pomoc na pákistánské orgány při napadení ze strany soukromých osob. Ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu by pouze skutečnost, že by mu státní orgány pomoc neposkytly, či odmítly, a to po i neúspěšném se dovolání k vyšším instancím těchto státních orgánů, by teprve vůbec bylo možno uvažovat o tom, že by se mohlo jednat o azylově relevantní pronásledování a hrozbu vážné újmy. Soud dále poukazuje na strany 5 až 11 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný obsáhle a přesvědčivě vypořádal s tvrzeným pronásledováním z náboženských důvodů, kde zcela správně s odkazem na příslušné podklady vyslovil, že Pákistán sice není sekulární stát, ale muslimská větev šíitů a sunnitů žije vedle sebe převážně v míru, uzavírají mezi sebou sňatky a mohou vzájemně navštěvovat mešity. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že ve věci žalobce nelze dojít k závěru, že by státní orgány Pákistánu žalobci v případě potřeby neposkytly náležitou ochranu. Soud shrnuje, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Námitky, že žalobce prokázal důvodnost udělení azylu podle daného ustanovení zákona o azylu, jsou nedůvodné.

18. Pokud jde o azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalobce by si měl uvědomit, že na jeho udělení nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, nebo ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Zdejší soud v tomto směru neshledal žádné pochybení a neztotožnil se s názorem žalobce, že mu svědčí důvody pro udělení humanitárního azylu. K žalobcovu tvrzení o jeho složité životní situaci a problémech spojených s návratem do Pákistánu soud připomíná, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, když snaha o legalizaci pobytu či o setrvání v České republice nepředstavují důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Ani námitka, že měl být žalobci udělen humanitární azyl, není důvodná.
19. K námitce žalobce, který spatřoval vážnou újmu uvedenou v § 14a odst. 2 zákona o azylu v tom, že by musel opustit území České republiky a byl vystaven nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, soud předesílá, že u této formy mezinárodní ochrany není podstatné, z jakých důvodů žadateli případně hrozí reálné nebezpečí vážné újmy v zemi původu, ale právě jen existence tohoto reálného nebezpečí. Jaký typ příkoří bude dosahovat intenzity vážné újmy, definuje výše citované § 14a odst. 2 zákona o azylu, resp. článek 15 Kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU. Při posouzení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobce do země původu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 5 Azs 80/2007-87, www.nssoud.cz, v němž tento soud vyslovil, že: *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění článku 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

naplnění požadavku plynoucího ze zásady ‚non refoulement‘, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“

20. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce neuvedl, a ani v průběhu správního řízení nebyly zjištěny skutečnosti, na základě kterých by bylo možno shledat, že mu v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že nebyla zjištěna žádná skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce v Pákistánu byl vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce nikdy neměl žádné potíže se státními orgány své země, ani s jejími bezpečnostními složkami, nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Naopak místní policie přijala jeho oznámení o útoku, přičemž žalobce netvrdil, že s podáním oznámení měl jakékoliv potíže. Ze země původu mu bylo umožněno legálně vycestovat na platný cestovní doklad, i když bez příslušného víza do zemí Evropské unie. Soud dále poukazuje na to, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 5. 2019 plyne, že občanům Pákistánu nehrozí při návratu do země původu žádné znevýhodňování, diskriminace či jakýkoli jiný postih. Ani tato námitka žalobce není důvodná.
21. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, které by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, jehož názor neignoroval (jak žalobce namítá), nýbrž se s ním vypořádal. Soud proto nepřisvědčil ani obecnému tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci.
22. V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. února 2020

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)